

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Consultatio II. Nomenclatura: quæ ostendit Excellentias sanctissimi
Nominis Mariæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

vel decipitur mundus, quando tenet vel dicit oppositum. Jam impossibile est, JESUM Christum decipi, eo quod ipsa sit veritas; certum igitur est, quod decipitur mundus. Quid faciat anima hoc ardua dilemmate? Ambobus credere non potest, eam afferant sibi invicem contraria; eligere ergo ipsam oportet

unum è duobus. An eligat potius mundum, qui decipitur, ut se perdat, quam adhæreat veritati ipsi, JESU Christo, ut se solvet, seque de praedestinatione suâ reddet securam? Ponderemus hæc bene, trutinemus exactè & terminamus per hoc primam nostram consulationem.

CONSULTATIO II.

Nomenclatura, quæ ostendit Excellentias Sanctissimæ Nominis MARIA.

ONDUM constabat mihi de nomine Ducis & Comitis mei, idque molestum accedebat mihi; semper enim paulisper arctamur, dum nescimus, cui loquimur: sed petere id ab ipso non audebam, cum adversari mihi videretur decori & reverentiæ, quàm ipsi debebam. verum est, ipsum magni jam nominis fuisse in animo meo, id est, magnæ existimationis, valoris eximii, sed nondum habebat id in ore meo; cum nescirem, quæ appellaretur.

Bonâ sorte habuimus obvium amicorum suorum quempiam, qui læto & ad omnem hilaritatem

composito ipsum excepit vultu, quæ sententia, ab eo mihi spem faciens, me ex ore hauritur, ab eo jus percepturum Nomen ipsius: quod agnoscat, sed spes fefellit me: siquidem in more positum non est, personis honorificis imponere nomen, dum salutantur; Et tamen omnino deceptus non sum; loquebatur enim in principio ipsi de quodam alio, cujus nomen mihi valde erat perspectum & notum, quamvis non eisdem ejusdem persona; & ubi primum illius audivi pronuntiarum nomen, sentiebam ex eo demulceri me gaudio. Quid est hoc, dicebam intra me ipsum? Non cognosco illum quem video, eo quod ignorem ipsius nomen, & hoc affligit me; & cognosco illum, quem nunquam

E 2 vidi

Est secreta
virtus in
nominibus,

vidi, eoquod ipse mihi conflet nomen, & hoc consolatur me: dicendum omnino videtur, latere quidquam mysterii sub ipsis nominibus, eoquod melius deducant nos in cognitionem personarum, quam proprii nostri oculi. Recensebam ipsis admirationem meam circa parvum hoc prodigium, quod omnes experiuntur, absque eo, quod advertant, & interrogabam ipsos, quid arcanæ virtutis inclusum esset in nominibus ut quæ in nobis hunc produceret effectum: Et comes meus, qui benè ominabatur, quid exposcerem à se, mihi ita locutus est.

Obstupescis ex hoc an ignoras, omnem antiquorum Philosophiam tenuisse quod nomina essent imagines essentiarum, & illorum homines invenisse usum, ut omnes sibi res redderent præsentem, ut agerent cum illis, ut cum ipsis facerent verba, ut pro votis suis gererent & tractarent illas, non obstante locorum distantia aut intervallo temporum? Num observas, quod innocenti hoc artificio ipsi invenerint modum producendi res omnes loquendo, cum præclarâ imitatione primi Entis, quod suam producit imaginem, quæ est verbum ipsius, pronuntiando illam. Nos imitamur illum, quando loquimur, sed cum notabili hoc discrimine, quod Deus nominando se, si ita loqui

Prodigium
nominum,
quod à
paucis ob-
servatur.

licet, quando se exprimit in verbo suo, non se multiplicet, nec extendat se ultra id, quod est: sed nos nominando res, de quibus loquimur, imperimur illis novum quoddam esse, quod ipsos multiplicat: nos redimus illas præsentem, ubi non erant; nos dilatamus illas, & conferimus illis majorem amplitudinem: siquidem totum adimplemus aërem præsentia illius rei quam nominamus. Lingua & vox depingunt ejus imaginem in auribus quando oculi videre ipsam non possunt; per nomen educimus rem è sepulchro; revocamus ipsam è seculis præteritis, restituimus ipsi vitam, quando volumus; unico verbo, mediantibus nominibus, inventum est medium, res omnes donandi immortalitate, conferendo illis aliquam prodigiosæ entitatis speciem, cui nec mors nec oblivio dominari in minimo potest: Interpellavi hinc ipsum, hancque illi proposui quæstionem.

Sed quis contulit hanc virtutem unico verbo, quod non est, nisi vox humana articulata, cui robar non esset producendi unicum solummodò atomum in aëre? unde oritur, quod pronuntiato alicuius, vel personæ meritis eximia, quam magni æstimamus, nomine, sentiamus illicò nescio quem motum gaudii in corde nostro; & econtra, si audivimus nomen inimici, vel per-

Unde
vult, quod

verba
beant
tutum
citatio
fiones

Cur
impon
tur non
infanti
ante ba
num,

verba ha-
beant vir-
tutem con-
citandi Pas-
siones,

sonæ enjusatæ facinorosæ, con-
tinuo experiamur indignationem;
& si nominetur quispiam, quem
prosequimur nec amore, nec odio,
sentiamus neutrum? Nonne sem-
per idem est verbum, quod ex
ore unius proficiscitur hominis,
quod eisdem producere deberet
effectus?

Hoc non oritur è verbo, quod
sæpè est indifferens, respondit
mibi, oritur ex nomine, quod
semper suum producit effectum.
Et ut absque difficultate id tibi
declarem, nonne observas, quod
quivis velit habere nomen (vide-
mur enim nobis ipsis esse nihil,
si nihil habeamus nominis;) Et
in antiquâ lege non dabantur no-
mina infantibus ante circumcisio-
nem, sicut illis nullum datur in
lege novâ ante baptismum; eo-
quod, cum annihilati quasi sint
per peccatum protopatentis sui,
censeantur esse adhuc nihil in hoc
statu. Sed ubi primum liberan-
tur ab originali hâc maculâ, &
aliquid esse incipiunt, imponitur
ipsis nomen.

Jam unicuique in particulari
convenit, suum amplificare no-
men, illud reddere magis vel mi-
nus illustre: amplificat illud per
egregia virtutum exercitia, illu-
strat illud per splendoras & heroi-
cas actiones, per eximias dotes
& ingentia merita; sicut etiam de-
turpat illud per vitia, per mores
sordidos, per opera facinorosa &

probrosæ. Philosophate benè, in-
daga & scrutare, & invenies, te
tuumque nomen esse rem ean-
dem: meritum tuum vel demeri-
tum transit in nomen tuum, ibi-
que conservatur, etiam cum non
amplius fueris in rerum naturâ;
& quando pronuntiaur nomen
tuum, depinguntur auribus tua
merita vel demerita, quòd illico
enasci facit vel æstimationem vel
contemptum in animo. Quis est,
qui audiens nomen Cæsaris vel
Alexandri, non repente formet
idæam & imaginem generosi ali-
cujus ducis? Unicum ipsorum no-
men concitat & recitat ipsis pa-
negyres, & quis seipsum conti-
nere non potest, quin pendat &
magni æstimet illos. Econtra si
pronuntietur nomen alicujus Sar-
danapoli vel Epicuri, repente id
induet Satyram, & utrumque de-
nigrabit despiciatui exponet.

Meritum est in personis, sed
gloria concomitans illas est in ipsa-
rum nomine, quod resplendere
facit illas, quando pronuntietur.
Si de illis nullus fieret sermo, pe-
manerent cum omni merito suo
in oblivione & silentio. Ecce
usuvenit, quod ii, qui nil ha-
bent laude vel recommendatione
dignum, semper maneant obscu-
ri & incogniti? Ideò, quod non
nominantur; inò dicitur, quod
sint nullius nominis: sed de illis,
qui excellunt alios fit sermo, pro-
ducuntur ipsorum nomina, sæ-
pius.

Quilibet
amplificat
vel vilifi-
cat nomen
suum; Et
hinc oritur
fama.

Cur non
imponan-
tur nomina
infantibus
ante bap-
tismum.

Nomen du-
rat enim eo
quod ha-
bet vel glo-
ria vel in-
famiae, post
quam per-
sona non
est am-
plius.

piusque suis ii appellantur no-
minibus: Et exin prodiit & exor-
ta est fama, cui nil aliud incum-
bit muneris in mundo, quam evul-
gate gloriam magnorum homi-
num, potrando illorum nomina
quòvis terrarum, tota ipsorum
inflata laudibus, ipsosque hęc
ratione consignans æternitati in
cunctorum animis: & dicitur de il-
lo, quem ita deprecatur fama,
ipsum vitum esse *magni nominis*.

Invenite est nomina tam ce-
lebrata, ut omnis hominum elo-
quentia nitatur invanum explana-
re illa; nec plures & longi discur-
sus possent exponere, quantæ
hisce nominibus stringantur &
abscondantur excellentiæ: repe-
rire illorum est tam augusta, tam
magnifica, tamque facta, ut non-
nisi cum magnâ pronuntientur re-
verentiâ, velut cœlestibus refer-
ta arcanis mysteria; Et non est,
qui audeat aut contendat interpre-
tari illa, sicut non audebant olim
velum retrahere sanctuarii. Ejus-
modi erat inter Hebræos nomen
Dei compositum è quatuor literis,
quod summus sacerdos portabat
in fronte suâ insculptum laminæ
aureæ, velut diadema & gloriam
totius Religionis Judaicæ: profe-
quebantur tantâ veneratione mag-
num hoc nomen, ut præferrent
id ratione quadam universæ legi,
existimantes, id solum includere
mysteria suplimiora, veritatesque
magis profundas, quam cæteras

Magnam
nomen Dei
in veteri
Testamen-
to.

omnes veteris Testamenti scriptu-
ras. Asserebant, Deum non de-
disse illius cognitionem ulli, nisi
Patriarchis & Moyse, & potesta-
tem quâ fruebantur, operandi tam
mira prodigia, aliunde non esse
profectam, nisi ex eo, quod pro-
nuntiare noverant magnum hoc
nomen Dei, ratione quâdam, quæ
incognita erat cæteris nomini-
bus.

Ejusmodi sunt adhuc in lege
gratiæ adoranda nomen JESU &
MARIE. Affirmari potest, duo
hęc magna nomina esse Synopsin
quandam & epitomen legis novæ,
quod sint thesaurus quidam plu-
rium magnorum prodigiorum Re-
ligionis Christianæ, quodque, si
persecutari possemus omnia, quæ
complectuntur, mysteria, maximè
sublimes invenissemus, Evange-
lii veritates. Adorandum nomen
JESUS, quod Sanctus Paulus
nuncupat omnium nominum
supremum, tantam secum circum-
fert majestatem, ut ubivis se faciat
adorari, in cœlo, interris, & in
ipso etiam inferno. Illud MA-
RIÆ secundo *stat* ordine; cer-
tum namque est juxta observatio-
nem magni Abbatis Franconis,
quod post nomen prorsus sin-
gulare JESUS, nec cœlum nec
terra pronuntiare possent aliud,
ex quo piæ animæ abundantiorum
recipiant gratiam, vel ex quo cer-
tiorum concipiant spem, vel di-
viniorum experiuntur suavitatem,
quàm

Nominis
sacra M
& MAR
illustrat
ma in u
vo Test
mento.

Franco-
bas de
riâ non
Testam
neque
post in
lare in
dilecti
tui.

Nomen
aliud
men-
tur
nomen
uade
gratia
tum f
tantu
suavit
piæ n
conci

Nomen
MAR
prop
non

quàm sacratissimum nomen *MARIÆ*.

Nomen, aliud Nomen cœli aut terra nominat, unde tantum gratiæ tantum spei, tantum suavitatis piaz mentes concipiant.

Ultima hæc verba insensibiliter deduxerunt nos ad instituendam Consultationem, quam summè desideraveram circa magnificentiam excellentiam nominis *MARIÆ*, credens, quod sicut Porta alicujus Palatii, quod intrare volumus primum est quod occurrit, quod que conferre incipit aliquam æsti-

mationem pulchritudinis domus; sic nomen alicujus personæ, de quâ loqui volumus prima sit porta, quæ aditum aperit cognitioni meritum ipsius, eo quod nomen, si prudenter fuerit impositum, semper aliquid eorum exponat.

Consultatio nostra suum, uti percipies, obtinuit eventum.

* *

ARGUMENTUM.

De Origine specialissimi Nominis MARIÆ.

ARTICULUS I.

Probe video, dixi ipsi, ratione quâdam habere se Nomina, sicuti habet se moneta; unum quodque habet pretium, quod ipsi confertur; unum quodque tanti valet, quanti persona, quæ illud portat, fecerit valere: fateor quidem, quod nomen *MARIÆ* magni admodum sit pretii, verum evasit id ita commune, ut indifferenter imponatur sicut principibus, ita ancillis; nescio an satis arguat reverentiæ, quod usus ipsius invaluerit tam liberè. Quantum ad Nomen *JESU*, haud levis accedit illi honor, dum nulli fuit impositum à tempore, quo Unigenitus Dei Filius indutus carne, dignatus est illud portare. Sed Nomen *MARIÆ* nonne vides, quàm parum discernatur ab omni alio nomine; unde

& venit, quod, dum honorabile nisi ad Sanctissimam Virgineam Mariam Dei

semper in parvo quodam existit numero, vilissimum evadat in innumerabili multitudine portantium id ipsum indigne. Verùm anceps & æquivoca hæc vox est, reponit mihi Comes & viator meus; siquidem sanctissimum nomen *MARIÆ*, propriè non convenit nisi soli Matri Dei. Quid sibi vult hoc? Nonne videmus, tot alias portasse id ipsum in veteri Testamento, veluti celebris illa *MARIA*, soror Moysis & Aaronis? Et tempore Salvatoris nostri fit mentio de pluribus Mariis in Evangelio; Et ab incunabilis Religionis Christianæ, quot & quantæ portarunt illud & portant hodie in cunctis Ænibus Religionis Catholicæ.

Fateor equidem, reposuit mihi, sed

sed teneo id puram æquivocationem esse gloriosi hujus Nominis, veluti, quando imponitur nomen solis certis floribus hortorum nostrorum, vel cuicumque picturæ, in quâ conatur ars exprimere ipsius similitudinem. Verum imponatur nomen solis cuicumque rei, cum nonnisi sit unicus vetus sol in mundo, nonnisi hic rex astrorum est, qui mereatur portare hoc Nomen, & quando attribuitur rei alteri, deturpatur id ipsum, Ita dico, nonnisi unicam solam esse MARIAM in toto hoc universo, angustum hoc nomen factum non esse, nisi ut significet unicam Matrem Virginem, unicam Matrem Dei, perfectissimam inter omnes puras creaturas; Et si attribuitur quoque aliis, hos non esse nisi flores horti Ecclesiæ, improprie portantes nomen solis.

In regno
Poloniæ
nunquam
imponitur
Nomen
MARIÆ
sicuti per-
sonæ.

Dicam adhuc quid amplius, quod sit species quædam profanationis sacratissimi Nominis MARIÆ, imponere illud indifferenter cuicumque generi hominum, sed laudo reverentiam, quâ id profequitur regnum Poloniæ, quod non solum nunquam insignit aliquam puellam nomine MARIÆ, etiam si foret Princeps stemmate, sicut etiam nemo in totâ Ecclesiâ JESU insignitur nomine, sed ne quidem audent, nisi rarissime illud pronuntiare, & maximâ cum veneratione; unde quando loquuntur de sanctissimâ Virgine, ple-

rumque id sit sub titulo magnæ Domine. Hic erat sensus & paraxis omnium primorum Christianorum, eodem honore condecorare duo pretiosa Nomina JESU & MARIÆ, & sapius illa ab invicem non separabant. S. Ignatius magnus hic Martyr, vivens tempore Apostolorum, scribit in primâ suâ Epistolâ, quod appellarint Sanctissimam Virginem MARIAM de JESU.

S. Cardinalis Petrus Damiani asserit nobis, quod DEUS traxerit sanctissimum hoc Nomen è thesauro divinitatis suæ, eo prorsus nomine, ut daret illud sanctissimæ Virgini: *Statim de thesauro divinitatis MARIÆ Nomen evoluitur.* Vult declarare nobis per hoc, quod omnes tres adorandæ personæ contribuerint, qualibet pro parte suâ, ad imponendum illi magnum hoc Nomen. Pater contribuit in hoc, quod dederit illi proprium Filium suum; siquidem Abbas Rupertus haud difficulter asserit, Filium aliud non esse quàm Nomen Patris, eo quod ipse sit verbum, quod perfectissimè exprimat illius essentiam, & infinitas ipsius perfectiones: jam si verbum adorandum exprimit Patrem, exprimit etiam Matrem, eo quod eadem Persona divina, quæ facit unum portate nomen Patris, facit etiam alterum portare nomen Matris, ipsamque facit ætissimam habere cognationem

Dam. sen-
t. de
num.

Nomen
MARIÆ
desump-
tum est
thesauro
divinitatis
& impo-
situm san-
ctissimæ
Virgini
tribus
sonis
Trinitatis

Rupertus
lib. 1. in
Canticis
dicit: Non
Filius No-
men est Pa-
tris.

S. An-
lib. i.
tur. V.
c. 5.

Verbe
æterni
junxi
sancti-
matris
nem
firmâ
ratio-
cum
sonis
nis.

neni cum Deo; quod propriè est id quod significat Nomen *MARIÆ*, juxta mentem S. Ambrosii affirmantis, quòd *MARIA* dicere ac inuere velit, *DEUS* est ex stirpe meâ, è stemate meo: *Speciale MARIÆ hoc nomen inuenit, quod significat DEUS ex genere meo.* Non videmus quidem, è quâ radice Linguarum Hebraicarum, Græcarum ac Latinarum S. Ambrosius traxerit hanc interpretationem Nominis *MARIÆ*, sed sola auctoritas tam sancti Patris sufficit nobis, ut recipiamus illam. Jam quæ alia, quàm sola sanctissima Virgo portare potest augustum hoc Nomen, juxta allatam hanc significationem?

Filius è parte suâ non minus contribuit, quàm Pater, faciendo, ut dignè ipsa portet Nomen *MARIÆ*, eoquod ipse, donando se illi, ut esset aquè realiter Filius ipsius Unigenitus sicut filius Unigenitus est Patris sui, faciat intrare ipsam in cognationem *DEI*, arctissimâ, quæ esse possit, ratione, eo quod arctior non sit, quàm illa Matris & Filii. Ipse igitur manifestius portare ipsam facit Nomen, *MARIÆ*, quod significat: *DEUS est ex genere meo.* Inde sunt magnifica illa verba, quæ cor ipsius præ gaudio dilatatum eructat, glorificando *DEUM* in cantico suo: *Fecit mihi magna qui potens est, & sanctum Nomen ejus: ubi agnoscit, quod omnes suas magnificentias debeat Patri,*

R. P. *J/ans Tom. III.*

quem vocat illam; qui potens est, & Filio suo Unigenito, quem vocat sanctum Nomen ejus.

Sed Spiritus Sanctus inseparabilis à duabus aliis personis diuinis non minus contribuit quam illæ, imponendo ipsi gloriosissimum Nomen *MARIÆ*, eoquod ipse specialiter sit, qui conferat illi sæcunditatem.

Obserua profundum mysterium, quod se offert hic oculis nostris. Ubiprimum legimus initium Libri *Geneseos*, videmus spiritum *DEI* ferri super aquas, non more navis, ut expansis raperetur velis, & vento ageretur secundo, sed more aquilæ Matris incubantis ovis suis, ut foveat illa, ipsisque tribuat sæcunditatem, & ita excludat stirpem & genus suum: *Spiritus Domini incubabat aquis: Et ingens hic aquarum aceruus, quibus Spiritus DEI suam impendebat virtutem, ut conferret illis sæcunditatem, appellatus fuit MARIA.* An credere possumus, hoc fuisse absque mysterio? *MARIA* est Nomen simile illi sanctissimæ Virginis, & sola pronuntiatio discernit unum ab altero. Quando significare volumus aquas, dicimus *MARIA* & prolongamus syllabam primam; & quando nominare volumus sanctissimam Virginem, dicimus similiter *MARIA*, sed prolongamus syllabam secundam. Conformitas horum nominum nonne exhibeat

Spiritus Sanctus insignit sanctissimam Virginem nomine *MARIÆ*, in quantum hoc significat: *DEUS* ex genere meo.

S. Ambros. lib. institut. Virg. c. 5.

Verbum æternum juxta sanctissimam Virginem arctissimâ cognitione cum personis diuinis.

hibeat ambo, unum velut Archetypon, velut Eclypson alterum? Unus idemque Spiritus Sanctus animat ambo, cor conferet illis fecunditatem: impertitur virtutem suam aquis, unde prodeant Filii adoptivi DEI per Baptismum: Largitur excellentiùs virtutem suam Sanctissimæ Virgini; ex quâ producit proprium Filium DEI per mysterium Incarnationis; Et sic dum constituit ipsam propriam Matrem Filii DEI, ipsam dignè portare facit gloriosum Nomen MARIE, quod significat, *DEUS ex genere meo.*

Ô gloria inæstimabilis! ô excellentia incomparabilis augustissimi Nominis MARIE! inquiris ipsius originem? respondetur tibi, extractum id esse, velut preciosum quoddam monile è thesauro divinitatis: *De thesauro divinitatis MARIE Nomen evoluitur.* Fuit collatum Beatissimæ Virgini ab omnibus personis divinis, velut pignus arctissimi fœderis, quod omnes tres inire volebant cum ipsâ. Quis distinebitur ergò, quin propriè pertineat ad ipsam, portare magnificentum hoc Nomen? Illis, quæ id portant ex privilegio, cavendum est summè, ne ignominia afficiant illud, persuasæ, se magis, quàm omnes alias præcipuè obligatas esse ad tria. Primum, ut nihil faciant, quod indignum sit Nomine, quod portant: siquidem, uti S. Bernardus

inquit Papæ Eugenio; turpe dedecus est, portare magnum nomen, & vitam ducere abjectam ac vilem secundum, ut magis specialiter se consecrent devotioni & servitio Sanctissimæ Virginis; siquidem eum gerant ipsius Nomen, publicè declarant, se gaudere prærogativâ, quâ specialius spectent ad ipsam; Et si non ad impleant omnes fidelium ancillarum partes, factum, quod portant Nomen, absque intermissione arguet ipsas infidelitatis suæ.

Tertium, quo tenentur, est amor plenus reverentiâ & fervore erga JESUM Christum, eoquod portent Nomen Matris ipsius. Est aliquid tam efficax in nomine MARIE ad excitandam in animabus devotionem, ut Magdalena videns JESUM Christum post resurrectionem suam, non tamen agnoscens ipsum, & tota afflicta in præsentia ipsius, quamprimum, ubi resonare audiit nomen MARIA, sentiens se totam resuscitam & gaudio refertam, prostravit se ad pedes, illosque fuerit amplexata, dicens: Rabboni: Ah! Tu es, amabilis mi Magister.

O! MARIA, exclamat sanctus Anselmus, totus abreptus gaudio, spe & admiratione, quantum foret paupertas nostra, si Pater misericordiarum non adduxisset te è thesauris suis, ut daret te nobis? ô felicitas mea! ô dulcis spes mea! sentio Cor meum velle
amare

Omnes
portantes
Nomen
MARIE
obligantur
præcipuè
ad tria.

amare te, dicit devotus hic Pater,
os meum velle laudare te, intello-
rum meum velle contemplari te,
linguam meam velle precari te, &
animam meam totam velle esse

tuam: recipe illam, custodi illam,
defende illam, conserva illam,
perire non potest constituta
in manibus tuis.

**
*

ARGUMENTUM.

De significatione Nominis *MARIÆ*.

ARTICULUS II.

TAm mediâ ex parte mihi factum fuerat satis, intelligendi originem tam nobilem Nominis *MARIÆ*; sed expectabam, an ulterius explanaturus mihi non esset veram ipsius significationem: Et ecce interrupti sumus à catervâ quâdam parvorum puerorum, qui omnes Angelorum more incedebant amicti, suosque dirigebant gressus versus Oratorium quoddam sanctissimæ dedicatum Virgini, quod distare nobis videbatur circiter milliario, super verticem alicujus collis, circumdatum parvulâ sylvâ arboribus admodum confertâ, veluti coronâ quâdam naturali, cantantes *Regina cæli*, sed voce tam suavi, & animata nescio quo spiritu tam divino, ut dubitarem, an non essent reipsâ Angeli è cælo; hinc harmoniæ hujus dulcedine illecti, prorsus oblitum sumus nostri colloqui, quoad oculis nostris ipsos insecuti, intrantibus ipsis in sylvam, eos ex aspectu perdidimus nostro; unde & nobis revertentibus ad

nos, Comes meus ita suum prosequutus est discursum.

Vides, inquit mihi, hos pueros docere te, quod nōsse cupiebas id est, veram significationem Nominis *MARIÆ*. Jam parabam tibi dicere illam, cum didicerim illam è S. Chysologo & S. Anselmo, qui inquirentes in origine Syriacâ & Hebraicâ invenerunt, quod *MARIA* significet Dominam, vel Reginam, vel supremam, vel dominantem. Et sic ipsissima est veritas, quod ipse dominetur ubique velut suprema in cælo & in terrâ, & in ipso etiam inferno. An deduci à me vis in omnes tres imperii sui ditiones, ad videndum ibi dominum ipsius supremum.

Ascendamus imprimis animo in cælum, videbis refertum id non esse, nisi Regibus & Reginis: nemo enim admittitur in hanc æternarum deliciarum regionem, nisi verbis hisce magnificis in Evangelio exaratis: Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum à constitutione mundi.

Nomen *MARIÆ* significat Dominam, sive supremam.

Math. 25.
v. 34.

Luc. 11.

di. Et hanc promissionem luculenter facit fidelibus servis suis: Nolite timere pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum. O amabilis Pater! o magnificentia divini hujus Magistri, ratione hac facientis Reges e servis suis: solus DEUS de servis suis decrevit facere Reges.

Verum si omnes beati sint totidem Reges & Reginae, verè possidentes ingens regnum à DEO, non nisi solius sanctissimæ Virginis est, supremam esse Dominam & Reginam absolutam in toto Filii sui Unigeniti regno, totus numerare subditos, quot universum regnum numerat vertices coronatos. Audiens hæc verba, gaudio simul & admiratione, quæ in meo legere erat vultu, hæsi attonitus: Et Dux meus id observans ac metuens, ne essem ex indiscretorum illorum Zelantium numero, quos tantus corripit timor, ne abripiatur quidquam è supremo dominio, quod non nisi ad solum DEUM spectat, interim non metuentes, ne subtrahant Matri DEI id, quod omni jure debetur ipsi: Non, inquit mihi, non metuas, me aliquid proferre, quod inferat injuriam supremæ magnitudini & magnificentiæ DEI.

Excellentia Beatissimæ Virginitatis affert plus splendoris Excellentia DEI.

Dum dico MARIAM Dominam, non dico illam omni subjectione immunem, aut æqualem esse DEO, dicerem blasphemiam. Sed quando Filius suus Unigenitus

elevavit ipsam usque ad sublimitatem imperii sui, nihil imminuit ex propriâ gloriâ suâ. Salomon nihil amisit magnificentiæ & absolutæ potentiæ suæ, quando admisit Bethsabæam suam Matrem ad dexteram suam, & infociam regni sui: potius ex hoc novus accessit splendor gloriæ ipsius, quam æternitati transcripsit in memoriâ hominum: magis adhuc verum est, non esse imminutionem, sed potius augmentum summæ magnificentiæ JESU Christi, quando hanc usque ad propriam Matrem suam vult dilatari.

Nonne videmus, quod sancta Ecclesia, fidelis interpret inter intentionum JESU Christi, adorandi sponsi sui, plenâ voce certando laudes Beatissimæ Virginis, appellat ipsam Reginam Angelorum, Reginam Patriarcharum, Reginam Prophetarum, Reginam Apostolorum, Reginam Martyrum, Reginam Confessorum, Reginam, Virginum, & tandem Reginam Sanctorum omnium. Cum ergo ipsa sit illorum Regina, uti palam fatetur sancta Ecclesia, quæ desistere à viâ veritatis non potest, cum negatur à spiritu sancto, an jus non habeat suum in ipsos exercendi imperium? an obligati ipsi non sint ad exhibendum illi omnem obedientiam, & cuncta homagia, quibus tales subditi tali obstringuntur Dominæ? Felix anima, cujus ipsa curam suscipit

Exer
pote
supr
Sanct
Virg
Ang
Sanct

Omnes
Sancti &
Angeli
nuntur ob
dire san-
ctissima
Virgini

Sig
regn
lia.

ac protectionem; siquidem si ali-
quã oppressi fuerimus angustia,
ipsa deportare potest talem san-
ctum, vel talem Angelum à DEO,
quem voluerit, ad liberandum
nos ex illa.

Ipsa est, quæ misit S. Joan-
nem Evangelistam ad instruendum
magnum sanctum, Gregorium
Thymaturgum, circa mysterium
sanctissimæ Trinitatis, uti refert
S. Gregorius Nyssenus in vitã
ipsius. Ipsa deputavit expressè
sanctum Mercurium ad exuendum
vitã Julianum Apostatam, & li-
berandum ab ipsius tyrannide Ec-
clesiam, eo tempore, quo ma-
jori in ipsam debacchabatur cru-
delitate, uti testatur S. Gregorius
Nazianzenus. Ipsa misit Ange-
los è cœlo, ad extinguendum in
Urbe Romã pestilentiam illam
horrendam, quæ depopulabatur
ipsam temporibus S. Gregorii
Papæ, qui etiam in gratiarum
actionem pro tanto exhibitio be-
neficio ipsimet replevere acrem
carminibus lætitiæ, primi omnium
præcinendo Antiphonam illam
tam magnificam, quam Ecclesia
ipsi semper exin cecinit lætitiæ
Paschali tempore: *Regina cœli
latere, Alleluja, quia, quem me-
ruisti portare, Alleluja, resurrexit
sicut dixit, Alleluja.* Et Sigonius
assumat, quod S. Gregorius vi-
dens Angelum exterminatorem
suum restituisse vaginæ gladium
in medio harmoniæ hujus Angeli-

cæ, addidisse ultimum hunc ver-
siculum: *Ora pro nobis DEUM,
Alleluja.*

Revertamur nunc è cœlo in
terram. Videbis ipsam & hic
ratione prorsus admirabili supre-
mum suum exercere dominium.
S. Cyrillus Alexandrinus in magni
fico & celebri sermone, quem
dixit in laudem ipsius coram toto
Concilio generali Ephesino, in-
trodixit ipsam dicentem. *Per me
reges regnant*, id est, per me Re-
ges obtinent & suas retinent ac
conservant coronas. Et hæc ap-
plicatione verborum scripturæ, quæ
literaliter intelliguntur de divinã
sapientiã, cum plausu fuit excepta
ab omnibus Concilii Patribus.
O Reges terræ, quanta vestra
foret felicitas, si agnoscere posse-
tis magnam hanc, maximique
momenti veritatem, & verò gra-
titudinis affectu, vestra diadema-
ta, vestras coronas, & vosmet-
ipsos prosterneretis ad pedes ejus,
uti S. Stephanus piissimus hic Rex
Ungariæ, proclamans ipsam om-
nium ditionum suarum absolu-
tam Reginam, seque agnoscens
primum ipsius subditum, non
aliud intendebat, nec contende-
bat aliud, nisi ut extenderet ubi-
vis gloriam ipsius post illam Filii
sui, nec nisi juxta utriusque men-
tem suis jussa daret populis.

Si affirmari potest, regnare
ipsam velut dominam in toto im-
petio JESU Christi, nempe cœ-

Exempla
potentiæ
supremæ
sanctissimæ
Virginis in
Angelos &
sanctos.

omnes
sancti &
Angeli
in
terris
sanctissimæ
Virginis

Sigonius de
regno Ita-
liæ.

Reges ter-
ræ sunt
subditi
sanctissimæ
Virginis.

lo, an id dici non possit in toto illo, quod possidet in terrâ? siquidem quam mundi Christiani invenias partem, ubi non majori honore post Filium suum Unigenitum afficietur ipsa quam omnes alii Sancti? Quot numeres Ecclesias supremo cultui Numinis, sub Nomine Sanctissimæ Virginis dicatas? Quot sacella? quot oratoria? quot ordines Religiosos? Quot confraternitates, quarum speciale institutum est ipsius invigilare servitio, Verùm hic locus non est loquendi de cultu, qui ubi vis terrarum exhibetur ipsi; Est argumentum, quod requirit unam vel plures Consultationes integras.

S. Bernard.
Senens.

Denique si descendas animo in infernum, videbis, extendere se quoque dominium ipsius in abyssus illas infortunatas; Et ideò S. Bernardinus Senensis, inter ferventissimos ipsius servos nulli secundus, & pulcherrimum Seraphici Ordinis ornamentum attribuit illi hæc Ecclesiastici verba: *Gyrum cæli circumivi sola, & in profundum abyssi penetravi. Gyrum cæli circumivi sola: Ecce supremum dominium, quod exercet in cælo, & profundum abyssi penetravi; ecce illud, quod exercet in inferno.*

Sed infernus, Inquiebam ipsi, est locus terribilis, ubi omnes exercentur rigores severissimæ justitiæ DEI, nunquam nominari audivi

Sanctissimam Virginem Matrem justitiæ, sed semper Matrem misericordiæ, vel Matrem divinæ gratiæ: vix persuadebis mihi, quidquam inveniri rigoris in dominio Sanctissimæ Virginis.

An igitur non observasti, re-
posuit mihi, quænam fuerit sententia, quam pronuntiavit ab initio mundi DEUS in rebellionem hominis peccatoris, quæ condemnatus fuit ad mortem, pœnâ reverâ satis rigidâ & severâ; cui implexa quoque fuit fœmina, cum ulteriori comminatione, quod paritura esset in dolore filios. Sed serpens, vel ut melius dicam, Diabolus, speciem hujus, animalis indutus, cum primus fuerit mali auctor, erat quoque magis reus, sicque magis severo condemnatus est supplicio: Putatis hoc forsitan esse infernum? Non condemnatus enim jam fuerat ad illum ob peccatum propriæ suæ superbiæ; sed malitia ipsius, quæ stimulabatur ad seducendos primos nostros parentes, quæque aperiebat januam tot criminum millionibus, quæ insecuta sunt primum peccatum, ad quod ipse induxit, merebatur supplicum ratione quâdam ipso crudelius inferno.

Hem! quid esse potest hoc tormenti, interrogabam ipsum, totus attonitus ex eo, quod dicebat? Hoc est, portare pondus æterni odii Sanctissimæ Virginis:
Inimicus

Sanctissima
Virgo ha-
bet sum-
mam po-
tentiam in
totum in-
fernum.

Mag-
sup-
dæ-
est,
se i-
nun-
ped-
San-
Vir-

Gen. 3.
11.

Inimicitias ponam inter te & mulierem: privari visione DEI, & videre se scopum odii ipsius, est essentialia damnationis suae; sed privatam esse dulci compassione Matris misericordiae, seque aspiciere objectum indignationis suae aeternae, summum inferni sui culmen constituit & fastigium. Quare hoc? quia superbia ipsius magis adhuc fuit humiliata, dum videbat se sub pedibus humillimae ex omnibus creaturis, quam dum contrarium se sentiebat sub brachio omnipotentis DEI. Tormenta, quibus haec illum divexat, sunt ipsi intollerabilia. In primis, quia in purissimo ipsius utero ad impletum est ineffabile mysterium Incarnationis, ubi nostra natura humana elevata est infinita ratione supra illam Angelorum in Persona JESU Christi, haecque praereminentia causa exitit invidiae, rebellionis & damnationis malorum Angelorum, juxta mentem plerorumque Sanctorum Patrum.

Secundo, quia ipsa se opposuit universaliter omnibus perniciosis consiliis & machinationibus daemonum, frustrans ipsorum expectationem innumeratum respectu animarum, quas sibi habet devotas, quasque in suam accipit fidem & curam; eripiens alias ex unquibus illorum per potentem intercessionem suam; confundens omnes haereses, quas nunquam non suscitant, ut demoliantur,

summeque affligant Ecclesiam, cujus ipsa est Mater, sicut JESUS Christus illius est Pater. Unico verbo, odia & ultiones justae Sanctissimae Virginis adversus totum infernum omnia complectuntur tempora, cuncta loca, & omnia damnanda ipsorum consilia. *Inimicitias ponam &c.* Sanctus Bonaventura adinvenit odia haec lethalia exprimi in Nomine MARIE, quod interpretatur amarum mare: Dicit, quod sicut Pharaon submersus fuit in mari rubro eum toto exercitu suo, ita diabolus & omnes infernales catervae suffocantur potenti protectione, quam MARIA exhibet adversum ipsos cunctis hominibus; Et sic exercet ipsa supremum dominium suum non minus in miserandis hisce abyssis, quam in caelo & in terra.

Verum inimicitiae sunt reciprocae; siquidem si ipsa odit totum infernum, o DEUS! quantum totus infernus odit ipsam, & suam adversus ipsam accendit rabiem? Nonne cernimus, absque intermissione exstimulare ipsam ingentes reproborum copias, ut opponant se honori, qui ab universa Ecclesia exhibetur illi? Alij omnino palam & tanta cum impietate, quae cieat horrorem auribus; alij magis dexterè & tectè, sub specioso obtentu, rescindendi nimium devotionis, qua honoratur, excessum; sed omnes eodem ducti spiritu, ut implacabile, quo

S. Bonavent. in specul. Virg. lib. 3.

Daemones oderunt summè Sanctissimam Virginem.

Magnum supplicium daemonum est, videre se in aeternum sub pedibus Sanctissimae Virginis.

infernus prosequitur ipsam, in opus deducant odium. Non invenio signum magis palpabile animæ colludentis cum dæmone, quàm esse inimicum vel apertum vel occultum Virginis Sanctissimæ.

Videbam Comitem & viatorem meum deduxisse me longius,

quàm credideram, circa originem & significationem Sanctissimi Nominis MARIE. Et timebam, ne suæ mihi factæ oblivisceretur promissionis, de exponendâ virtute, quam inclusam affirmabat in sanctissimo hoc Nomine; Et hanc ob rem interrogavi ipsum

ARGUMENTUM.

Quenam sit potentia & virtus Sanctissimi Nominis MARIE.

ARTICULUS III.

AN igitur verum est inesse verbis virtutem aliquam? an verum est, pronuntiatum aliquod nomen posse producere aliquid? An dubitas de hoc? respondit mihi. Nonne cernis quatuor verba pronuntiata à sacerdote supra pariem, habere virtutem convertendi illum realiter in Corpus JESU Christi? Et hoc tam certum est, ut articulus sit fidei? An dubitas de veritate, quæ refertur in actis Apostolorum? Sanctus Petrus pronuntiavit Sanctissimum Nomen JESU supra quendam claudum, quem jacentem invenit ad portam templi, & illic contulit illi gressum, & rectè fecit ipsum ambulare. Requirebat hic miser Eleemosinam ad portam, & Apostolus respondit ipsi, non esse sibi

Sanctissima
Nomina
JESU &
MARIE

nec aurum nec argentum, nec alium thesaurum in terris, nisi solum sanctissimum Nomen JESU, quod complectatur in se omnium miseriarum humanarum remedium; quem S. Chrysostomus loquentem introducit hisce verbis: *Mibi Christus in suo Nomine argentum & aurum reliquit suum;* Et mox desumptâ exinde sanitate, ceu Eleemosynam hanc contulit huic infirmo. An abnuas denique veritatem innumerabilis numeri repentinæ sanitatum, & aliorum miraculorum, quæ facta esse exploratum est cunctis labentibus sæculis, admirandâ virtute Sanctissimorum horum Nominum JESU & MARIE. Credebam equidem, dicebam ipsi, video tamen superstitionis eo, argui illos, qui impertiendi sanitatem

miram lo
beat virt
tem.

S. Chry
stomus.

Tria
boru
nra,
virtu
rum.

rem verbis, sibi partes assumunt; itò magis nota impingitur illis dum certa quædam operantur non ablimilia prodigiis, pronuntiando duntaxat quædam verba, quæ posita non sunt in usu hominum, vel quæ sæpius nullius omninò sunt significationis.

Fateor, respondit mihi, sed nec ego dicere intendo, omnia verborum genera virtutem aliquam complecti: distinguo namque tria verborum genera, divina humana & diabolica. Divina sunt cuncti potentia, ad producendum, quicquid placuerit DEO, juxta virtutem, quam confert illis; humana non habent ex seipsis aliquam virtutem, nisi quæd significent & declarent cogitationes mentis humanæ; Et sicut omnes cogitationes hominum, infirma sunt nimirum ad producendum solummodo unicum in aere atomum etiam quando omnes homines cunctis loquerentur sæculis, non producerent virtute verborum suorum rem in mundo vel minimam; diabolica magis adhuc sunt infirma, quam humana; nihilominus videmus eos, qui detestando utuntur eum dæmonibus commercio, mirificos exhibere effectus, pronuntiando duntaxat certa, quæ dicere ab illis, verba; non quæd hæc verba aliquam reipsâ habeant virtutem; sed tantum inserviunt velut signa dæmonibus, quibus positâ faciunt ipsimet vel reipsâ

R. E. Isaac Tom, III.

vel apparenter hæc prodigiorum species, quibus decipiuntur homines.

Nominis igitur, ut verum fatear, verba divina sunt, quæ aliquam polleant virtute; fatendum autem est, hanc illis inesse maximam, eoque convertant ipsa maximorum peccatorum animas, nostris conferant formam Sacramentis, & unico verbo, conficiant maxima & præstantissima quæque Religionis Christianæ mysteria. Jam quis negabit, si verba quædam æstimari possint divina, talia esse Sanctissima Nomina JESU & MARIÆ. Maxime igitur inhabitatum est, præcipuam ipsis inesse virtutem. Angelus assertè cælo Nomen, quod DEUS imponi voluit infanti recens nato è sinu Virginis Matris: Vocabis nomen ejus, JESUS; Quare? Quia perditum salvabit mundum, & in exhaustas, quas in se complectitur, per Nomen suum effundet divitias. O Nomen super cuncta adorandum Nomina! ô amabilis scaturigo salutis hominum! quam virtus, quæ præstas, incomprehensibilis est nobis! sed sacratissimum Nomen MARIÆ immediate consequitur, & propius accedit ad illud in Excelsa lentâ & in virtute: Et ideo rarius invocatur Nomen JESU, quin invocatur quoque Nomen MARIÆ.

Quis est, qui invocato sanctissimo

G.

fimo

Tria verborum genera, & virtus ipsorum.

Deus confert virtutem Nominibus divinis.

S. Ephrem.
Hom. de
laud. Vir-
gin.

limo Nomine **MARIÆ** non ex-
pertus sit, quod S. Ephrem, hoc
austeritatis & sanctitatis prodi-
gium, tanto cum spiritus fervore
de ipsa reliquit exaratum; Quam
verè est ipsa stella cœli, quæ nos
illuminat in tenebris nostris! Quo-
ties solum & unicum Nomen **MA-
RIÆ** nobis reduxit in mentem
DEUM, nostrique nos admonuit
muneris? Quam verè est ipsa Ci-
vitas refugij, ubi salvare se possunt
illi, qui persecutione se cernunt
oppressos usque ad mortem! Quo-
ties anima nostra à tentationibus
dæmonum acriter oppugnata,
suam invenit securitatem invoca-
to Nomine **MARIÆ**? Quam ve-
rè ipsa est arca fœderis, verumque
propitiatorium! Quoties concili-
avit nobis illa pacem cum **DEO**,
nobis ipsum reddens propitium
potenti intercessione suâ, dum
nostris ipsum irritavimus offensis?
Quam verè ipsa est solatium ægro-
torum & consolatio afflictorum!
Exaranda forent magna volumina
producendo exemplorum decies
centena millia de iis, qui tristitiâ
& dolore ferè absorpti, invene-
runt salutis portum invocando
Nomen **MARIÆ**. An incessan-
ter videre esset populos turmatim
visitantes loca **DEO** sub sanctissi-
mo Nomine **MARIÆ** consecrata,
nisi totius experiretur orbis, invo-
cantes eam invenire in ipsâ sola-
tium universale omnium miseria-
rum humanarum?

Potestas
admirabi-
lis Nomi-
nis **MA-
RIÆ**.

Et quomodò divinum hoc No-
men, tantum non foret plenum
salute eum totum sit plenum Sal-
vatore? Nam qui dicit **MARIAM**,
dicit Matrem Salvatoris mundi,
& qui dicit Matrem Salvatoris, di-
cit pretiosum quendam thesau-
rum. completentem in se omnes
infinitas divitias Patris misericor-
diarum. Is misit ipsam in terras,
velut universale omnium malo-
rum, sub quibus ingemiscemus,
remedium; sed recipere illud im-
mediatè nos vult à Sanctissimâ
Virgine, & illius ipsam expressò
fecit Depositariam. Vis nosse,
quanta virtutis abundantia in San-
ctissimo Nomine ejus sit inclusa?
aspice, quantum divitiarum cœ-
lestium thesaurum incluserit **DEUS**
in castissimo sinu ejus: Nomen
ejus **MARIA** plurimum participat
& hoc dulcore, non est manna
cœli magis suave, si degustare no-
vimus illud.

Cæsarius refert exemplum de
aliquo Eremitâ, cui Marsilio no-
men, dicens, se & vidisse ipsum,
& ab ipsomet didicisse, quod eum
loqueretur aliquando cum fœmina
quâdam valde piâ, hæc fuerit sibi
falsâ, quod pronuntiare non pos-
set Nomen **MARIA**, abs eo,
quod impleretur cœlesti gaudio
& dulcore tam abundanti, ut sen-
titeret illum in ipso ore suo; causam
inquirenti respondit ipsa: Erat so-
lemne mihi, pronuntiare diebus
singulis quinquagies pretiosum
hoc

quin
cendas
cogita
quin te
affectu
ligenti
ec.

Sacra-
tum
men
RIÆ
plenu
dulced

Cæsarius
lib. 7. c.
50.

Suzius
3. 2.
Ostob
virâ S.
radi de
rio S.
phani
gis U.
ræ er
S. No
MAR

O MA-
RIA.
nec
nati p

quis accedat. hoc Nomen *MARIÆ*, conando
 cendas. nec semper augete devotionem meam
 cogitari. & reverentiam meam, proferendo
 quinquagesimas affectus diligentium
 illud, & cum tractum degustare
 sc. id studerem, inveni dulcorem, qui
 suavior videbatur mihi cunctis deli-
 citis mundi. Ipse excitatus hoc
 exemplo, suam eidem navare cæ-
 pit operam exercitio, cui per sex
 hebdomades vix inhærens, eod-
 em potitus est favore. Adjungit
 huic quendam Monasterii sui Re-
 ligiosum, audito gemino hoc ex-
 emplo, extimulatum fuisse ad
 ipsorum imitationem, & post-
 quam aliquandiu perseveraverat
 constans, eundem dulcorem in
 Sanctissimo Nomine *MARIÆ* de-
 gustasse: Sed quanti degustarunt
 illum mille aliis modis diversis.

Singularis devotio Sancti Ste-
 phani Regis Ungariæ erga San-
 ctissimam Virginem, tam celebris
 est in cunctis historiis, ut à co-
 ronâ & Sceptro suo minus com-
 paraverit sibi gloriæ, quàm à
 pietate suâ. Non audebat is pro-
 nuntiare nisi profundissimâ cum
 reverentia *MARIÆ* Nomen; sed
 appellabat ipsam plerumque *mag-*
nam Dominam; Et omnes ipsius
 subditi, prementes sui vestigia
 Principis, ipsam quoque *magna*
Dominam suâ compellabant nomi-
 ne. Verùm si contingebat pro-
 nuntiare coram ipsis Sacratissimum
 Nomen *MARIÆ*, illic omnes
 id auscultantes se prosternebant in
 terram, genu flexo & capite incli-

nato, ut exhiberent illi omnem,
 quem poterat, honorem.

Si legisti vitam S. Hermanni à
 Surio exaratam, observaveris spe-
 cialem notam, quam suâ relique-
 rit devotionis & reverentiæ erga
 sacratissimum Nomen *MARIÆ*,
 & effectum, quem hæc in ipso
 operabatur. Quando solus erat,
 prosternebat se in terram ad illud
 pronuntiandum, & permanebat
 in hoc situ, corporisque habitu-
 dine, tanto temporis intervallo,
 ut unus amicorum suorum, vir
 quoque devotioni erga Sanctissi-
 mam Virginem apprime addictus,
 confidenter ipsum rogaret, qua-
 tenus dicere sibi vellet, quidnam
 tamdiu faceret ibi: Colligo, in-
 quiebat ipsi suaves fructus Nomi-
 nis *MARIÆ* incredibili cum con-
 solatione: Siquidem videtur mi-
 hi omnes terræ flores, & optimos
 quesque thymiarum odores, in lo-
 co, ubi sum, in unum collectos,
 meum demulcere odoratum, egre-
 diente interim certâ (quæ sit, ne-
 scio) virtute ex angusto hoc No-
 mine, quando id pronuntio, quæ
 gaudio cœlesti meam deliniat &
 repleat animam: Exonero me hæc
 cunctis adversitatibus meis, om-
 nesque vitæ à me projicio amari-
 tudines; vellem, si mihi permis-
 sum foret, ab hoc corporis habi-
 tu gestuque recedere nunquam.

Quandò Sanctus Ignatius Mar-
 tyr, magnus hic Antiochenus Epi-
 scopus, totus amore JESU Chri-

Sacratissi-
 mum No-
 men *MARIÆ* est
 plenum
 dulcedine.

S. Hieronimus
 aus mag-
 nam degu-
 stabat dul-
 cedinem,
 pronun-
 tians cum
 reverentiâ
 Nomen
MARIÆ.

Casarius
 lib. 7. c. 50.

S. Bede

O *MARIÆ*
 nec no-
 nati p

Tractat. 37.

Richard.
lib. 4. de
laudibus
Virginis.Omnes
Christiani
portabant
Nomen JE-
SU & MA-
RIÆ, sed
diversimo-
dè.S. Chryso-
stomus
hom. de
David 2.
Reg.

sti succensus, Romæ in Amphitheatro discerptus & devoratus fuit à Leonibus, inventum est in torde ipsius, quod integrum remansit, Sacratissimum Nomen JESU literis exaratum aureis; uti observavit P. Salmeron tertio tomo operum suorum. Non asserit ipse quidem, & illud MARIÆ inventum ibi esse: Verum alius quidam magnus Virginis servus affirmat, nunquam non verorum Christianorum inoluisse spiritum, tenuisse consuetudinem, ne duo hæc Nomina separarent ab invicem, sed ambo insculpta portarent in corde characteribus amoris. Alios reperire erat, qui illa circumferrent in lingua per laudes, quas frequenter concinebant ipsis; alios, qui portarent illa secum vel exarata calamo, vel adumbrata penicillo ex devotionis affectu; Et alios, qui gestarent & exhiberent illa in manibus per fidelem imitationem sanctitatis eorum: Et hæc perfectissima erat honorandi illa methodus, quæ sublimiorem cæteris omnibus conferebat perfectionem.

O quis concedat hic nobis pia devotiæque sensa Sancti Joannis Chryostomi qui considerans, quâ ratione post funestam mortem Saulis & Jonathæ, David, qui amabat ipsos, pronuntiavit ipsorum Romanæ, magnâ cum cordis teneritudinis lacrymas ex oculis suis uberrimè eliciente: *Saul*

& *Jonathas amabiles & decoris viâ suâ*; Saul & Jonathas amabiles principes, non habemus vos amplius; Saul & Jonathas summe decori Principes, ergo estis mortui. Videte, inquit S. Chryostomus, quàm ingeniosus sit amor ipsius erga duos hos Principes, ut sibi ipsi impedit solatium? Habere non potest ipsorum personas, ut illas coram amplectatur, substitit ergo illarum nomina, hæc suis exosculatur labiis, suâ degustat lingua, suo pronuntiat ore, suo eructat corde, & per hoc, quantum potest, immanem suum mitigat dolorem, sibi ab amissione & jacturâ ipsorum indictum.

Quis est ex nobis omnibus, qui videns adorandas personas JESU & sanctissimæ Matris ejus, non continuo se prosternat ad plantas illarum, ut amplectatur illas, ut adoret illas, & suum effundat cor in divinâ præsentia ipsarum? Verum est, non amplius nobis esse præsentiam ipsarum v. sibilem, oculis nostris corporeis excipiendam, eo quod utramque abripuerit nobis mors; superstes tamen nobis est modus de ipsarum jacturâ consolandi nos, pro personis substituendo illarum nomina, circumferendo hæc in nostrâ memoriâ, gestando insculpta hæc in cordibus nostris, pronuntians illa sæpè cum reverentiâ, degustando illorum dulcedinem, & dicendo ex corde magis affectuoso, quàm fuerit

Sacr
mina
& M
emol
nos
velu
rum
ne.Quomol
David
emollit
& com
tus sic p
nuntians
nomina
Saulis &
JonathæPsal
Non
est
bile
versu

Sacra No-
mina JESU
& MARIE
emollice
nos debeat
velut ipso-
rum pecto-
re.

lucet illud Davidis Principis opti-
mi: *JESU & MARIA* amabi-
les, ut quid amplius videre vos
non possumus? *JESUS & MA-
RIA*, pulchritudines admirandæ,
quas dum cœlum aspicit, pia amo-
re deficit, quousque jucundissimâ
vestrâ exspoliabimur præsentia?
*JESUS & MARIA amabiles, &
decori in vitâ suâ.*

Emollis cor meum, dicebam
ipsi, nec vellem unquam alia in-

serta ori meo circumferre verba,
quàm duo hæc nomina, nec ul-
lius recordari in mente meâ, nisi
utriusque hujus adorandæ perso-
næ, nec alium nutrire in corde
meo affectum, quàm puri erga
ipsos amoris: Verùm an omnia
hæc sunt, quæ addiscam à te cir-
ca Excellentiam Nominis MA-
RIÆ? Non, respondit mihi, ul-
terius ausculta me.

* * *

ARGUMENTUM.

De gloriâ & dignitate Sanctissimi Nominis MARIE.

ARTICULUS IV.

Plutimum sanè oblector, ut
verum fatear, illo mentis
& cordis raptu, quem nut-
cispere mihi licet Enthusiasum
sacrum, quem passus est sanctus
Rex David in Carminum suorum
divinorum sublimissimo, quando
totus extra se constitutus, totus-
que deficiens animo præ amoris
vehementiâ Psalmo octavo excla-
mat: *Domine Dominus noster,*
quàm admirabile est Nomen tuum
in universâ terrâ. Experitur is
animam suam totam refertam gau-
dio, dum intuetur, nec unicam è
creaturis esse quæ nolit agere par-
tes suas in universali symphoniâ,
quam cuncta modulantur entia,
ad evulgandam ubivis ipsius glo-
riam. O magnum Nomen DEL.

mei, quàm magnificè laudaris in
universo orbe! Interim sed mag-
num desuper facit pausam, vocem-
que tenet, quasi abundantia gau-
diis suos suspendisset sensus, abri-
pisset mentem.

Nihilominus resumo verbum,
ipsique dico: Sed non minori per-
fundor ego solatio, quando video
pulchra hæc regii vatis verba qua-
si edere quandam Echo in corde,
& dein in ore Seraphici Sancti Bo-
naventuræ, eumque respondere
eisdem ferè verbis in Psalterio
proprus divino, quod concinna-
vit gloriæ Sanctissimæ Virginis. O
Domina nostra, suprema nostra
Domina, quàm admirabile est
Nomen tuum in universâ terrâ:
Abripior gaudio aspicio, nec uni-
cam

G ;

cam

Psal. 8.
Nomen Dei
est admira-
bile in uni-
versâ terrâ.

Nomen
MARIE
similiter.

eam mundi Christiani esse partem, cui cum totâ non conveniat Ecclesiâ ad modulandum magnificè & ubivis terrarum sancti tui laudes Nominis; & si reperire esset vel unicum in universo mundo, qui reticeret illas, dubitari merito posset, an ageret Christianum.

S. Bernard.
serm. 2.
pentec.

Sanctus Bernardus ante ipsum dixerat in concione quâdam, omnium oculos in ipsam esse defixos, ipsamque respicere velut negotium cunctorum omninô temporum, omniumque ætatum: Et eos, qui sunt in cælo, & eos, qui agunt adhuc in terris; & eos, qui nos præcesserunt, & eos, qui nos comitantur, & eos, qui nos sequuntur:

MARIA est
magnum
negotium
omnium
seculorum.

Ad illam, sicut ad negotium omnium seculorum respiciunt: sive ipse intelligat, quod illa maternam suam benignitatem ubivis extendat, negotians salutem hominum cunctis omninô sæculis; sive dicere & insinuare velit, quod ipsa sola tractans magnum negotium omnium seculorum, nempe salutem æternam, ipsa sola quoque sit magnum omnium seculorum negotium, eoquod illa cuncta occupata teneat ad decantandas certatim suas laudes & promulgandam Sacratissimi Nominis sui gloriam, quin ipsorum vel unicum eximatur, quod huic se negotio non impendat.

Quomodo cum est seculorum, quod non reliquerit eximium devotionis suæ

erga Sanctissimam Virginem momentum; sed vix reperire erit annum in cunctis sæculis vel unicum, qui quidquam consideratione dignum accumulando ipsius honori non fuerit operatus; Et nescio, an cunctos inter annos inveniendus sit dies vel unicus, qui non videret quenquam vel plures occupatos ad glorificandam Augustissimum MARIE Nomen, & publicandum laudes ipsius & præconia; aliquos quidem per calamos suos exarando, nonnullos per linguas suas predicando, quosdam per manus suas extruendo illi templa & Oratoria, hos pingendo ipsius imagines, istos erigendo ipsi confraternitates, illos defendendo ipsius honorem contra hæreticos, alios adnitendo suam efformare vitam juxta normam vitæ ipsius, in quo vera & solida consistit devotio, juxta mentem Sanctorum Patrum, alios concinnando & concinendo ipsi modulos Musicos, alios exornando ipsius imagines & Ecclesias, alios invocando ipsius auxilium in suis necessitatibus & angustiis, alios divulgando & publicando vera miracula quæ frequentissime accedunt, præcipue in locis devotione erga ipsam celebribus, & defendendo illa, postquam bene examinata fuerint & approbata; siquidem miraculis vel falsis vel dubiis opus haudquaquam est, cum vera tanto accrescant numero.

ut recenseri & factis committi vix possint.

Incipiebam ipsi recensere nonnulla, quorum facram testis oculatus: veluti, quod concesserit alicui personæ tum facultatem, tum facilitatem loquendi, postquam suam perdiderat linguam, quæ ceciderat ipsi ex ore putrefacta à radice per infirmitatem variolarum; quæ cum posita fuisset beneficio tam prodigioso ultra viginti annos, sæpius ipsam vidi, ipsius sæpius verba feci. Velut etiam, quod restituerit usum linguæ cuidam alteri, quæ cum fidem conciliare vellet alicui mendacio à se dicto, horribilem hanc fecit imprecationem: *Si mentier, exarscat in ore lingua mea*; dictum, factum, & mox lingua ipsius facta est velut parva faba adusta in extremitate oris destituta mox omni loquendi facultate. Postquam toleraverat hoc supplicium spatio quinque vel sex mensium magnâ cum sui humiliatione & profusis lacrymis, venit cum processione aut publicâ quâdam supplicatione, cui præsens aderam, ad sacellum quoddam Sanctissimæ Virginis, devotione populi erga ipsam celeberrimum, ubi in instanti lingua ipsius restituta fuit primo suo statui; Post ego ipsemet prænitens oppugnabam hoc miraculum, aliquam latere metuens fraudem; unde nullus & accuratiùs examinatum, tam consonum veritati

est inventam, & dubitare de eo non amplius liceret.

Viator & Comes meus, qui metuebat, ne diu nimis meas protelarem historias, illasque tam citò non absolverem, ex improvito interpellat me: Tu obstas mihi inquit; volebam tibi quidquam dicere, quod videtur mihi conferre plurimum ad gloriam & dignitatem Sanctissimi Nominis MARIE. Extant tot divulgandis laudibus ejus elucubrata volumina, ut credam, sufficere illa ad constituendam aliquam non mediocri magnitudinis Bibliothecam, si omnia in eodem coacervarentur loco. Sed inter omnia quempiam inveni libellum Antverpiæ 1617. impressum, qui simul videbatur mihi & maximus, & procul dubio ratione artificii sui excellentissimis quibusque accensendus; tam parvus is est, ut non contineat nisi quinquaginta paginas, insuper omnes hæ paginæ non complectuntur, nisi unicum solum parvum versum, compositum solum modò ex octo verbis, quæ tam clara sunt, tamque intelligibilia, ut nullâ indigeant explanatione. *Tot tibi sunt dotes, Virgo, quot sidera cælo.*

Auctor cum ita inclusisset totum cælum & cuncta astra in parvo quodam versu, ut ex eo offerret munus Sanctissimæ Virgini, fecit illius experimentum, ostendens, Sanctissimum Nomen MA-

RIE 1022. ad

Puella
quædam
Margarita
nomine.
prope Ro-
thomagum
Fœmina
quædam
Cadomen-
sis, ad Do-
minam no-
stram de
Liberatio-
ne tribus
leucis à Ca-
domo.

**laudem
Sanctissimæ
Virginis
absque ul-
lins verbi
additione.**

MARIÆ abundare tot prerogativis, quot cœlum refulget stellis; Et quia noverat Apostolos, numerare illorum ingenti duas supra mille, æqualem versuum numerum ex unico solo, quem tibi dicebam, eduxit, taoto cum artificio, ut inprimis non fuerit usus nisi octo verbis illum componentibus, quin mutaret vel adjungeret unicam syllabam; secundò ita inter se differunt, ut nec duo soli sint, qui omnimodam habeant similitudinem; tertio quilibet exprimit particulatam quandam perfectionem, in Sanctissimâ Virgine resplendentem, sicut quælibet stella confert cœlo specialem suam pulchritudinem; mirabile profecto artificio, quod tam benè potuit vertere, iterum invertere, miscere, separare, & variare syllabas unius solummodò parvi versûs compositi ex octo verbis admodùm brevibus, ut exinde deduxerit versus mille viginti duos, & hos quidem omnes inter se in aliquo diversos, totiesque mutatos. Quot sidera complectitur cœlum.

**Bernardus
Batrusius
apud Dre-
xelim Ro-
mæ p. 1. c. 1.**

**Aliquis
cœcus com-
posuit pul-
chra ana-
grammata
ex sex verbis
salutationis
Angelicæ.**

Alius quidam, qui cœcus erat corpore, sed valde illuminatus animo, cum firmiter impressisset memoriæ sex illa verba salutationis Angelicæ: Ave MARIA, gratiâ plena, Dominus tecum; distribuendo & componendo omnes illorum literas & characteres in suo intellectu, sicut Typogra-

phus, qui ordinat characteres suos ad componendum aliquem librum, ad invenit in his centum anagrammata diversa, quæ omnia præclare expriment puritatem, gratiam, innocentium & gloriam Sanctissimæ Virginis, suntque tam exacta, ut vix inveniatur aliqua litera, vel immutata, vel adjuncta, vel diminuta, ad longum exarata in libro Patris Balthazaris Reatini Capucini, quem edidit de Immaculatâ Conceptione Beatissimæ Virginis.

O dilecte mi Comes, dicebam ipsâ, totus perfusus solatio ex eo, quod intellexi; quam invideo illis, qui tam acsi sunt ingenio, ut tantas inveniant divitias, quas inclusit DEUS in Sacratissimo Nominè MARIÆ, cunctisque in verbis insinuantibus nobis ipsius excellentias! Quancùm invideo ipsorum felicitati! quàm jucundè & utiliter occupatur aliquis intellectus semper referens cogitationibus de Sanctissima Virgine; eoquod omnes, quos impendunt, conatus, ad glorificandum illam hæc ratione, non modicum oblectent ipsam; nihilominus credo, hæc obsequia non esse, quæ omnium maximè ipsi accidant jucunda; sed navare operam imitandis illius virtutibus, melius esse, quàm cognoscere ipsius excellentias, ut illas vel admiremur, vel evulgemus: malle ipsius humilitatem, illiusque induere affectus, & obire-

exer-

Libet im-
pressus
rifiis 161

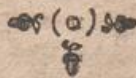
Præter
cogno-
bonum
perfici

Melius
cœcus
Assis
Virgini
imitand
quàm
dando
lam.

exercitia toto cursu vita mea, quam cognoscere omnem gloriam ipsi à cunctis hominibus, qui in mundo sunt, exhibitam: magis placere ipsi, incomparabilem ipsius imitando puritatem, & ardentissimam erga *DEUM* & proximum dilectionem, quam si integra de ipsius excellentiis elucubrassent volumina.

Eheu! Non sunt illi, qui dixerint, Domine, Domine, qui intrabunt in regnum caelorum, sed qui fecerint voluntatem Patris caelestis: studemus quidem ardentem cognoscere bonum, sed negligenter perficimus illud, intellectus noster tanto accenditur plurima sciendi desiderio, ut sit insatiabilis in discendo, & in exercitiis virtutum tantam sentimus difficultatem, ut quantocius illarum afficiamur tedio; & tamen unicum opus bonum majoris est ante *DEUM*, quam centena ejusdem notitia. Date mihi hominem, qui suum locupletaverit intellectum pluribus pulchris notitiis ac scientiis hinc & inde collectis, quarum aliquas receperit à *DEO*, alias

proprio suo traxerit ingenio mediantibus studiis, nonnullas sibi comparaverit è bonorum librorum lectione, alias aliunde acquisierit per discursus & colloquia; hunc similem esse censeo homini, qui undequaque coacervaverit magnam lapidum, lignorum, & aliarum materiarum struem & eumulum ad ædificandum. Non propterea melius & commodius habitat, quoad aggreditur opus, domumque sibi ædificet. Sic anima non habet melius ex eo, quod accumulaverit in intellectu suo magnam pulcherrimarum scientiarum abundantiam, nisi in opus deducat illas, & sibi ex iis per bona opera sua extruat domum æternitatis. Quando cognovero plura, quæ sunt pulchra visu, malo semper tenere id, quod bonum est factu, idque deducere in opus. Consensit in hoc mihi, sicque consultatio nostra de *S.S. Nomine MARIÆ* factum obtinuit finem.

Parum est
cognoscere
bonum, nisi
perficiatur.